

og Politi og Jurister fører en ihærdig, under disse Forhold desværre frugtesløs Kamp imod Tyvehaandværket. Det er ganske umuligt for Politiet at opklare alle de Tyverier, der finder Sted Aar og Dag igennem; selv om Politiet bestod af Vismænd fra først til sidst, vilde det med den lette Adgang, der er til at faa pantsat Tyvekosterne, være ganske umuligt for det at opdage dem og faa Tyvene straffet og derigennem faa sat den eneste virkelige Bom for Tyverierne. Et Tyveri begaas nemlig i Regelen ikke, uden at Tyven er nogenlunde sikker paa, at han ikke bliver opdaget. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer nogen Sinde har prøvet paa at sætte sig ind i en Lejlighedstyvs Tankegang. Man kan være ganske overbevist om, at Lejlighedstyverier i 99 af 100 Tilfælde begaas ud fra den sikre Forudsætning, at Tyveriet ikke bliver opdaget. Det er vistnok kun i 1 af 100 Tilfælde, at Tyven er i en saadan Tilstand af Trang og Nød, at han eller hun ræsonnerer saaledes: Selv om jeg bliver opdaget, selv om jeg faar min Straf, er jeg i Øjeblikket saa sulten eller nøgen, at jeg er nødsaget til at begaa dette Tyveri for at faa noget Mad eller noget til at skjule mig i. I de allerfleste Tilfælde ræsonnerer Tyvene som saa: Det kan ikke blive opdaget, vi kan godt stjæle, og saa stjæler de. Men for den, der bliver bestjaalet, navnlig naar det er Fattigfolk, er det et betydeligt Tab, ofte et næsten uopretteligt Tab, og man paafører Politiet en Masse Bryderier og Besvær og Samfundet en Bunke Udgifter. Og nu er der det besynderlige ved det, at naar man taler om Udgifter, som Tyverier paabyrder Samfundet, har de allerfleste slet ingen Forstaaelse af det. De, der ikke lejlighedsvis bliver sat ind i dette Forhold, tænker ikke paa, hvor meget der maa betales i Skat Aar efter Aar, for at Politiet kan beskæftige sig med Tyverisager; de tænker ikke paa, at ved saadan en lille simpel Tyverisag, hvor en Person sidder arresteret en Maanedes Tid eller to, kan Udgifterne for en Købstad eller en Retskreds med alle de Omkostninger, der kan løbe paa, løbe op til en 300—400 Kr., og de Penge gaar ud af Skatteydernes Lommer. Hvis man ikke paa anden Maade kan vække Opmærksomhed for denne Sag end ved at gøre Skatteyderne opmærksom paa, at det koster dem Penge, at man lader Tyverier florere saa godt som uhindret, kommer man vel til at lade Skatteyderne vide, at de maa betale saa og saa meget om Aaret, fordi Tyverierne flourer, som de gør, paa Grund af den Pantelaanerlovgivning, vi har, og den lette

Adgang til at afsætte stjaalne Sager. Saa kunde det jo være, at man fik Ørenlyd, at Lovgivningsmagten fik Lyst til at beskæftige sig med Sagen og prøve paa at gøre, hvad der kunde gøres for at indskrænke Tyverierne og for at hindre den nuværende uhyre lette Adgang til at faa afsat Tyvekoster, uden at Tyven kommer i nogen Forlegenhed for sit Tyveri, saa at Tyven mange Gange spiller eller danser de Penge op, som han har faaet for de Tyvekoster, han har stjaalet fra Smaafolk.

Men en helstøbt Ordning af disse Forhold, Pantelaanerlovgivningen og Assistenthusets Virksomhed, naar man ikke, medmindre man ogsaa kommer til en Omordning af Marskandisernæringen, og en Omordning af den Handel med brugte Sager, som kan foregaa i Henhold til Næringslovens § 23. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer nogen Sinde har tænkt videre over, naar de har læst i Bladene, at en eller anden Cykle-reparatør er grebet i, at hans Værksted var et rent Tyveværksted. Der er her i København et Eksempel paa, at et lille Konsortium paa 2—3 Personer havde etableret et Cyklereparationsværksted, og under dette Skalkeskjul: Handelen med brugte Cykler og Reparationsværksted o. s. v., har de dels selv stjaalet, dels afkøbt andre Cykler, som de kunde vide og i mange Tilfælde virkelig vidste var stjaalet; dem har de saa lavet om ved at bytte Delene om, saaledes at de, inden de blev paagrebet, havde faaet af stjaalne Cykler over Hundrede i Løbet af et Aars Tid eller saa. Hvad vil det nu sige? Det vil sige, at 100 Mennesker, i mange Tilfælde maaske Mennesker, som slet ikke kunde undvære deres Cykler, fordi det var nødvendigt for dem at have en Cykle til at køre til og fra deres Arbejde paa, er blevet berøvet denne Cykle. Og disse tre Kavalerer, som i Henhold til Næringslovens § 23 drev denne noble Forretning, har maaske danset Pengene op i Florasalen, og Samfundet har betalt. Det synes jeg, er et Forhold, vi maa have Opmærksomheden henvendt paa, naar man tænker paa en samlet Lovgivning vedrørende hele dette Forhold, og det trænges der i højeste Grad til. Som jeg nævned i Begyndelsen af min Tale, er jeg ganske sikker paa, at den lette Adgang, der er for Børn til at afsætte stjaalne Sager — jeg nævned Flasker, og jeg kunde nævne gamle Metaller, mer eller mindre værdifulde Smaating, som Børn uhyre let kan faa fat i og omsætte i Penge —, er ganske sikkert en Vej, ad hvilken mange Børn og unge Mennesker kommer ind paa Forbryderbanen, som de maaske aldrig